

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 579/2025
15.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљене АА, адвоката Бранка Мунижабе и Бранислава Шокца, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 632/21 од 21.12.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 320/24 од 17.12.2024. године, у седници већа одржаној 15.05.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Бранка Мунижабе, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 632/21 од 21.12.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 320/24 од 17.12.2024. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Бранислава Шокца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 632/21 од 21.12.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 320/24 од 17.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 632/21 од 21.12.2023. године окривљена АА оглашена је кривом, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од 2 (две) године и новчану казну у износу од 250.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што ће суд, уколико окривљена не плати наведену новчану казну у остављеном року иста бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом одлучено је да ће о трошковима кривичног поступка, суд одлучити накнадно, након што прибави податке о висини истих, а окривљена је, сходно одредби члана 258. ЗКП, обавезана да оштећеном ББ, на име одштетног захтева плати износ од 8.068.489,50 динара, у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је са преосталим делом одштетног захтева, оштећени упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 320/24 од 17.12.2024. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, укинута је пресуда Основног суда у Сомбору К 632/21 од 21.12.2023. године, у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, и у том делу враћена првостепеном суду на поновно одлучивање, док је жалба браниоца окривљене у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена.

Против наведених правноснажних решења, захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљене АА:

-адвокат Бранко Мунижаба, због повреда одредби чланова 16., 82., 83. и 84. ЗКП, док из образложења произилази да је исти поднет и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду или Апелационом суду у Новом Саду на поновни поступак и одлучивање,

-адвокат Бранислав Шокац, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, битних повреда одредаба кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1)-3) ЗКП, повреде закона из члана 441. став 3. и повреда одредби чланова 15., 16., 397. став 6., 440. став 1. и 2. и 460. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење или да окривљену ослободи од оптужбе, због недостатака доказа.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Бранка Мунижабе, је неоснован.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Бранислава Шокаца, је недозвољен.

Бранилац окривљене АА, адвокат Бранко Мунижаба, у поднетом захтеву за заштиту законитости, иако нумерички не означава, указује да је побијаним пресудама

уочињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. и 84. ЗКП и с тим у вези наводи да је незаконит поступак прибављања садржаја мобилног телефона, јер је нејасно ко је и на основу чега сачинио листинг порука, посебно указујући да се тек након претресања уређаја за обраду података односно телефона и сачињавања записника о претресању, може дати налаз и мишљење, због чега је по налажењу одбране, вештачење мобилног телефона незаконит доказ, на коме се не може заснивати одлука, обзиром да претерес телефона није обављен.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Бранка Мунижабе, Врховни суд оцењује као неосноване.

У конкретном случају Основни суд у Сомбору је, у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, донео наредбе К 632/21 од 31.05.2022. године, 06.06.2022. године, 10.01.2023. године, 09.05.2023. године и 05.07.2023. године, којима је одредио вештачење мобилних телефона окривљене АА и оштећеног ББ, а везано за период од јануара 2019. године до 23.04.2020. године и за период од априла 2020. године до 10.09.2020. године, те ради утврђивања власника телефонског броја и опредељивања базних станица са којих су слате поруке, као и на околност од када је број у функцији и ради одређивања адреса са којих су поруке слате, а везано за телефон под називом „...“, и за то одредио МУП ПУ Нови Сад – ОКП, Одсек за оперативну форензику односно судског вештака Милана Сечујског (везано за телефон под називом „...“). Суштински из садржине наредби произилази да је суд, у циљу утврђивања чињеница у поступку, затражио помоћ стручних лица, те су, обављајући задатак вештачења, пре свега заставник I класе полиције ВВ, као лице које располаже потребним стручним знањем за обављање предметног вештачења, у чију стручност, супротно наводима захтева, није било разлога за сумњу и у конкретном случају, поступало је управо као форензички вештак који је овлашћен од стране установе – МУП РС, а затим и судски вештак Милан Сечујски, о томе сачинили извешаје, у форми налаза и мишљења вештака. У свом налазу, вештак ВВ је утврдио број и садржај примљених и упућених порука са наведених мобилних телефона у траженом периоду, док из извештаја вештака Милана Сечујског произилази да наведени вештак није могао да одговори на питања која су задата вештачењем имајућу у виду протек рока од 12 месеци.

У вези са тим, по налажењу Врховног суда, предметни извештаји – налази вештака, представљају законите доказе јер су прибављени од стране референтне установе и лица овлашћених за ту врсту вештачења и то на захтев суда, односно на основу наредбе Основног суда у Сомбору, па су такви докази сами по себи законити, а сасвим је друго питање да ли је суд ради утврђивања чињеница у поступку, могао да нареди претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме, у смислу члана 152. став 3. ЗКП, која околност не утиче на законитост предметних вештачења.

Како је доказна радња вештачења у свему изведена у сагласности са законским одредбама чланова 113. – 118. ЗКП, то по оцени Врховног суда, вештачење садржаја предметних мобилних телефона, ни непосредно ни посредно, само по себи, нити према начину прибављања није у супротности са Уставом, Закоником о кривичном поступку,

другим законом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, сходно члану 16. став 1. ЗКП.

Самим тим, побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца окривљење АА, адвоката Бранка Мунижабе, неосновано указује.

Као разлог подношења захтева исти бранилац, наводи и повреде одредби чланова 82. и 83. ЗКП, док у образложењу захтева указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, оспоравајући начин прикупљања доказа и истичући могућност манипулације доказима – текстуалним порукама које су наводно преписиване ручно, као и повреду одредбе члана 16. став 2. ЗКП, наводећи да суд није утврдио чињенице које иду у корист окривљене.

Међутим, како повреде одредби чланова 16. став 2., 82., 83. и 440. ЗКП, не представљају законске разлоге у оквиру повреда побројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у разматрање и оцену ових повреда, није упуштао.

Бранилац окривљене АА, адвокат Бранислав Шокац, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која повреда закона је, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца. Међутим, истакнуту повреду, која се односи на питање да ли је дело за које се окривљена гони кривично дело, бранилац образлаже изношењем сопственог мишљења да у конкретном случају нема елемената кривичног дела за које се окривљена терети, јер се није радило о давању зајма него плаћању сексуалних услуга.

Према наведеном, бранилац окривљене само формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док наводима оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом, дакле указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП.

На повреду наведене одредбе бранилац указује и наводима, којима оспорава постојање преварне намере код окривљене, те довођење и одржавање оштећеног у заблуди, као и правилност оцене изведених доказа од стране суда, посебно исказа оштећеног и његове деце и сведока ГГ, те износи сопствену анализу и оцену истих, као и сопствено виђење чињеница које из њих произилазе, супротно чињеничним утврђењима и закључцима суда. У вези са тим, бранилац указује на повреду одредбе члана 15. ЗКП, суштински оспоравајући начин доказивања, како у погледу прикупљања доказа, тако и у погледу њиховог извођења и повреду одредбе члана 16. ЗКП, указивањем да суд није са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеној, као и да током поступка нису изведени докази који са несумњивом сигурношћу указују да је окривљена извршила кривично дело за које је оглашена кривом.

Поред овога, повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, бранилац окривљене образлаже изношењем сопственог става да у конкретном случају нема кривичног дела из члана 208. Кривичног законика, јер оштећени нема имовину, као предмета на коме се радња кривичног дела врши. И ови наводи браниоца, представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП

Адвокат Бранислав Шокац у поднетом захтеву, само формално указује и на повреду одредбе члана 439. тачка 3) ЗКП, обзиром да у захтеву не указује на који начин је суд повредио кривични закон приликом доношења одлуке о кривичној санкцији, већ у образложењу захтева заправо указује на погрешну оцену од стране суда, чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији, што је довело до изрицања строжије кривичне санкције окривљеној.

Из ових навода захтева, по оцени Врховног суда, произилази да је захтев за заштиту законитости, у овом делу, поднет због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Исти бранилац у захтеву за заштиту законитости, само формално, истиче да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али у вези са тим полемише са делом образложења првостепене пресуде у коме је цитиран наводно снимљени разговор између оштећеног и окривљене и истиче да суд није дао разлоге због којих сматра да је оштећени обманут од стране окривљене и доведен у заблуду, што по оцени Врховног суда, представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, коју такође, наводи и као разлог подношења захтева и на више места у захтеву, се враћа на исту повреду, нудећи слична образложења у погледу разлога, које су нижестепени судови дали у образложењу правноснажних пресуда.

Надаље, бранилац окривљене АА, адвокат Бранислав Шокац као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, као и повреде одредби чланова 397. став 6. и 460. став 1. ЗКП, док наводи којима истиче да су поједини доказни предлози одбране одбијени, по оцени Врховног суда, представљају повреду одредбе члана 395. ЗКП.

Како, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и повреде одредби чланова 15., 16., 395., 397. став 6., 440., 441. став 1. и 460. став 1. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, ни дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је овај суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Бранислава Шокаца, оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Бранка Мунижабе, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев овог браниоца одбио

као неоснован, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, Бранислава Шокца, одбацио на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и донео одлуку као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић